

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/150/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1714206124
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1714206124.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: X.. O. C. , narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom K., H. č. XXXX, zastúpený JUDr. Ladislavom Ščurym, advokátom, Čadca, Mierová č. 1725, proti žalovanému: Mesto Modra, IČO: 00 304 956, Modra, Dukelská č. 38, zastúpený spoločnosťou RR Legal Corp., s. r. o., IČO: 46 789 634, Bratislava, Humenské nám. č. 4, za ktorú koná JUDr. Rastislav Roško, o zaplatenie sumy 6.600,- € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 4. januára 2017, č.k. 36 C 80/2014-249, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 4. januára 2017, č.k. 36 C 80/2014-249, **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Pezinok rozsudkom zo dňa 4.1.2017, č.k. 36 C 80/2014-249, I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.575,79 € spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 3.575,79 € od 19.7.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. žalobu v časti o zaplatenie sumy 3.024,21 € s úrokom z omeškania, v časti úroku z omeškania zo sumy 6.600,- € od 25.2.2013 do 18.7.2015 a v časti úroku z omeškania prekračujúceho 5,05 % ročne zo sumy 3.575,79 € od 19.7.2015 do zaplatenia zamietol; III. žiadnej strane nepriznal právo na náhradu trov konania. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 27.6.2014, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 3.589,99 € s príslušenstvom. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že je výlučným vlastníkom pozemkov parcelné č. XXXX o výmere XXX m², parcelné č. XXXX o výmere XXX m² a parcelné č. XXXX/X o výmere XX m². Dňa 25.12.2009 sa na jeho pozemky zrútili mestské hradby a žalovaný nejavil záujem o ich odstránenie, resp. rekonštrukciu, napriek tomu, že bol ich vlastníkom. Výzvou zo dňa 21.3.2011 vyzval žalovaného na odstránenie časti zrúteného opevnenia v lehote do 15.4.2011 s poukazom na C. č. X/XXXX, t.j. X,- €/deň. Q. zo dňa X.X.XXXX ho požiadal žalovaný o súčinnosť pri odstraňovaní spadnutej hradby, ale opomenul, že hradby treba opätovne zrekonštruovať. I. prebiehalo rokovanie o nájme pozemkov o výmere XXX m², k dohode neprišlo. Žalovaný bol povinný v zmysle rozhodnutí pamiatkových úradov odstrániť vadu hradby najneskôr do 30.9.2010; postavil ju a dal do užívania až dňa 3.3.2014, ktorý deň bolo aj úplne vypratane stavenisko spoločnosťou Hollostav, s.r.o. Žalovaný tak neoprávnene užíval jeho pozemky, keď samotnou žalobou sa domáha zaplatenia sumy za obdobie od 26.2.2013 do 3.3.2014. Všeobecnú výšku nájmu zasypanej plochy stanovil znalec posudkom č. 119/2012 na sumu 294,17 €/mesiac, a tak výška za žalované obdobie je 3.589,99 €. Zároveň žiadal o zákonný úrok z omeškania vo výške 5,75 % od 4.3.2014 zo žalovanej istiny do zaplatenia. Písomným podaním zo dňa 29.1.2015 žalobca žiadal o zaplatenie bezdôvodného obohatenia za rovnaké obdobie ako v žalobe, avšak za celú plochu parciel, nielen za ich zasypanú časť, keďže pozemky nemohol užívať vôbec, a tak požadoval zaplatenie sumy 6.600,- € za 642 m² a z tejto sumy aj úrok z omeškania vo výške 5,75 % ročne od 4.3.2014 do zaplatenia.

2. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie výsluchom žalobcu, vyjadrením žalovaného, výsluchom svedkov, oboznámil sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Z výpisov listov vlastníctva č. XXXX zo dňa 16.4.2014 a č. XXXX zo dňa 16.4.2014 zistil, že žalobca bol vlastníkom pozemkov parcelné č. XXXX o výmere XXX m², parcelné č. XXXX o výmere XXX m² a parcelné č. XXXX/X o výmere XX m² od 30.12.XXX8 do 15.4.2014. Žalobca listom zo dňa 21.3.2011 vyzval žalovaného na odstránenie z jeho pozemku do 15.4.2011 zrúteného mestského opevnenia jeho rekonštrukciou a znovuvybudovaním a požiadal o vyjadrenie sa k bezdôvodnému obohateniu, pretože má právoplatné stavebné povolenie od 4.1.2010. Zo stavebného povolenia zo dňa 27.11.XXX9, č. SOÚ/10 435/XXX9/La, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 4.1.2010, vyplýva, že stavebný úrad povolil zhotovenie stavby na pozemkoch parcelné č. XXXX, č. XXXX a č. XXXX/X v katastrálnom území K. a síce stavbu rodinného domu v K., na K. ulici, s tým, že stavba má byť realizovaná do 36 mesiacov. Z listu žalovaného zo dňa 8.4.2011 mal preukázané, že požiadal žalobcu o poskytnutie súčinnosti s odvozom spadnutého kameňa z pozemku žalobcu, pričom realizácia prác sa začne 11.4.2011, na celom harmonograme by sa dohodli osobne za účasti zástupcov mesta vrátane primátorky, pričom list si prevzal žalovaný (pravdepodobne žalobca, poznámka odvolacieho súdu) dňa 8.5.2011. Z listu žalobcu zo dňa 8.4.2011 súd zistil, že žalovaný žiadal žalobcu o súčinnosť pri odvoze spadnutého kameňa z jeho pozemku, nesúhlasil s polovičatým riešením vzniknutého problému, požiada o predĺženie stanovenej lehoty za účelom zrekonštruovania hradby. Nevylúčil, že po výstavbe rodinného domu nepustí žalovaného na svoj pozemok za účelom opravy hradného múru. Z Preberacieho protokolu č. 1/2014 je zrejmé, že podľa Zmluvy o dielo zo dňa 13.9.2012 v znení Dodatkov č. 1 až 3 sa začali vykonávať stavebné práce „Oprava časti mestského opevnenia v K., K. č. XX-XX“ dňa 24.9.2012, skončili sa dňa 18.12.2013, pričom stavenisko bolo úplne vypratane dňa 3.3.2014, ktorý deň sa aj skončilo preberacie konanie. Dňa 3.3.2014 spoločnosť Hollstav, s.r.o., očistila lomový kameň, pripravila horúcu maltu, vykonala murovanie, úpravu koruny muriva, montáž a demontáž lešenia, vypratanie staveniska a odvoz sute. Nájomná zmluva nie je nikým podpísaná, z dôvodu ktorého ju nie je možné považovať za návrh na uzavretie zmluvy. Zo zápisnice z pojednávania na Okresnom súde Pezinok zo dňa 22.9.2016 v konaní vedenom pod sp.zn. 5 C 333/2013 vyplýva, že Ing. arch. H. H. ako svedkyňa uviedla, že teoreticky a hypoteticky mohli kamene odviezť do technických služieb, išlo asi o 20 tatroviek, jednalo sa o financie mesta, o čom informovala žalobcu, nesúhlasil s tým, aj keď len v ústnej rovine. Predstava bola taká, že mesto uvoľní pozemok, odvezie kameň, žalobca by musel nechať voľné podbránie a mesto by stavalo zo strany z ulice, kde si miešalo a ukladal by sa kameň, žalobca s tým nesúhlasil. Z fotografie zo dňa 12.3.2013 v spojení s výpoveďami žalobcu a svedkýň J. a C. mal preukázané, že na zobrazenej časti pozemku sú umiestnené stavebné výrobky, nahrnutá zemina zmiešaná so zvyškami stavebných výrobkov, betónové skruže, plechové sudy a palety, všetko tak, že zobrazená časť pozemku je bezprostredne užívaná osobami nakladajúcimi s tam zobrazeným materiálom. Podľa znaleckého posudku č. 119/2012, znalca X. K. K. zo dňa 15.8.2012, ku dňu 13.8.2012 bola z pozemkov parcelné č. XXXX, č. XXXX/X a č. XXXX zabratá výmera spolu o ploche XXX,XX m² na materiál zo zrútených mestských hradieb, ktorý zabraňuje výstavbe rodinného domu. Všeobecná hodnota ročného nájmu je vo výške 6.500,- €, nájom za rok za zabratú plochu predstavuje výšku 3.530,- €, pri výške nájmu 10,112 €/m²/rok. Svedkyňa X. U. J. vypovedala, že keď začala pracovať na úrade koncom roku 2011, tak stavba už bola v procese, p. C. mala na starosti stavbu padnutých hradieb, ona zvolávala kontrolné dni, zúčastňovala sa ich keď mohla a keď nemohla, bol tam niekto iný z úradu. Keď nastúpila na úrad, bola na hradný múr vytendrovaná firma a táto mala problém nastúpiť, pretože mala problém s ľuďmi. Bola prítomná na kontrolných dňoch, kde komunikovala so zástupcom dodávateľa, zástupcom pamiatkového úradu, bol tam aj žalobca, prípadne tam boli susedia nižšie od žalobcu, keďže tí mali problém tiež s tými hradbami. Zástupca dodávateľa a žalobca tam bol vždy. So žalobcom sa bavili o priebehu stavby, o situácii ako to vyzerá. Na prvom kontrolnom dni v bezprostrednom okolí miesta, kde sa mal vyhotoviť múr, bola vykopaná jama, vedľa boli zložené kopy kameňov, z ktorých sa mal postaviť múr, ďalej možno napravo bola unimobunka, nepamätala si presne, bol tam nejaký objekt, nevedela aký. Kamene boli neočistené, boli od pôvodného spojiva, ktorý spájal múr pred padnutím. Prístup na pozemok bol taký, že sa išlo cez súkromný pozemok žalobcu, tento bol v tom čase oplotený, žalobca vždy odomkol bránu, v tom čase tam už nebol dom, ktorý bol žalobcu, nevedela či tam boli jeho zostatky, či materiál, ktorý tam bol zložený bol z domu alebo z múrov. Nevedela presne kedy bola stavba skolaudovaná, bolo to možno na jar 2014. V období od 26.2.2013 do 3.3.2014 to bolo v záverečnom štádiu, keď firma, ktorá zhotovovala múr, už intenzívne pracovala, išlo o druhú formu. Na pozemku boli umiestnené kamene a pomocný materiál, bola tam prístupová cesta stále cez pozemok žalobcu. V tomto období, ak by veľmi chcel, mohol žalobca vykonávať stavebné práce na stavbe svojho domu na uvedenom pozemku, mesto by muselo mať zložený materiál mimo pozemok

žalobcu a museli by sa komplikovane dostávať k hradbám, aby stavali, Na stavbu múru bolo potrebné zhotoviť lešenie, manipulačný priestor tam bol potrebný, takže keby sa stavalo buď zo strany žalobcu, alebo vlastníka pozemku, čo bolo za múrom z druhej strany. V čase keď bola na kontrolných dňoch, bolo možné padnuté hradby preskladniť, bolo by to ale komplikovanejšie. Nebol tam zaevidovaný pokyn, resp. žiadosť vlastníka pozemku o vypratanie. Mesto samo od seba neplánovalo padnutú časť premiestniť, keďže by to bolo komplikovanejšie a nebol dôvod si takto komplikovať situáciu. X.. V. C. ako svedkyňa uviedla, že pracovala u žalovaného od roku XXX5 ako referent investičnej výstavby, hradný múr nemala na starosti od začiatku, ale asi rok po tom, ako nastúpila primátorka H.. V súvislosti s hradným múrom mala na starosti verejné obstarávanie, výber zhotoviteľa, ako aj následne samotnú realizáciu stavby. Zvolávala kontrolné dni a chodila tam vedúca X.. J., X.. I., ktorý mal na starosti projektovú dokumentáciu, ešte nejaký pán z Krajského pamiatkového úradu, nepamätala si jeho meno, občas tam bývala aj primátorka, občas aj prednosta mestského úradu, ďalej tam býval žalobca ako majiteľ a to väčšinou, a ďalej zhotoviteľ, jeho názov si už nepamätala. Pokiaľ by žalobca neuvolnil pozemky parcelné č. XXXX/X a č. XXXX/X, nedal by sa stavať hradný múr z pozemku parcelné č. XXXX/X. Žalobca počas výstavby hradného múru nemohol postaviť dom na pozemku parcelné č. XXXX/X. Zrútené hradby bolo možné preskladniť na iný pozemok. Pri stavbe múru bolo potrebné sprístupniť obidve jeho strany, jednak na prístup mechanizmov, čo stačilo z jednej strany, avšak lešenie bolo potrebné stavať z dvoch strán a museli sa niekde kamene uskladniť, len ak by sa to odniekiaľ priebežne vozilo, teda že by sa kameň uskladnil niekde úplne mimo a potom by sa vozil podľa potreby. Technologicky je potrebných cca 5 m na jednu stranu a 5 m na druhú. Žalobca vo svojej výpovedi tvrdil, že múr padol ešte v roku XXX9, stavať sa nedalo, čo potvrdil aj znalec, keďže dom nie je možné stavať po nejakých častiach, základy je potrebné vybudovať naraz, obdobne aj múry sa robia v podstate naraz, nebolo preto možné vykonávať stavebné práce na dome priebežne. Pozemok má vyše 600 m², podľa znaleckého posudku boli kamene na cca 300 m², avšak na pozemok chodili nakladače podobné ako UNC, nákladné vozidlá, bola tam miešačka klasická ručná, bazén, na ktorom bola kari sieť, v ktorom sa umývali kamene, plechová búda, kde bol sklad vápna, unimobunka, skládka sypkého materiálu, z ktorého to murovali. Nachádzali sa tam asi 4 skruže, keďže predchádzajúca firma tam naplánovala, že stavba bude na pilotoch, nepodarilo sa im vykopať také hlboké jamy aby sa umiestnili všetky 4 skruže do jedného pilotu, takže tieto skruže tam boli v podstate až do konca stavebných prác. Bolo tam postavené lešenie pri hradbách po celej ich dĺžke. Mechanizmy tam chodili stále, od roku 2010 až do konca stavby v roku 2014. Stavať nemohol, pretože by sa muselo začať so stavbou žumpy, lebo tam nebola ešte kanalizácia, keby postavil základy, po nich by chodili mechanizmy, ktoré by ich popraskali. Padnuté hradby bolo možné presunúť, avšak dôležité bolo zodpovedať, kto ich presunie, kam ich presunie a za koho peniaze. Neodmietol poskytnúť žalovanému súčinnosť. Na stretnutí sa konštatovalo, že lepšie bude kamene neodvážať a hneď začať stavať. Kamenivo bolo možné presunúť na pozemok parcelné č. XXXX/X, avšak nikto takú otázku nedal, nevidí v tom logiku, aby sa to presunulo o tri metre ďalej. V roku XXX6 alebo XXX7 kúpil pozemok so starým domom, ktorý sa nedal žiadnym spôsobom opraviť a bolo ho preto potrebné zbúrať, chcel tam postaviť nový dom. Začal to vybavovať v roku XXX8, Stavebný úrad mu nechcel dať búracie povolenie skôr ako Krajský pamiatkový úrad v Bratislave rozhodne, že môže zbúrať dom. Stavebné povolenie bolo vydané niekedy na jeseň roku XXX9, dňa 25.12.XXX9 padol hradný múr. Poukázal na fotografiu z č.l. 61, kde je jeho pozemok, na nej je znázornené zhotovovanie hradného múru.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 123, § 451 ods. 2, § 456, § 458 ods. 1 veta druhá, § 517 ods. 2, § 563 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. a dôvodil tým, že žaloba žalobcu bola dôvodná iba sčasti. Uviedol, že stranami sú fyzická osoba a územná samosprávna jednotka, pričom skutkový základ predmetu konania spočíva v užívaní veci vo vlastníctve žalobcu žalovaným a predmet nároku je peňažná suma, ktorá má zodpovedať úžitku získanému žalovaným od žalobcu. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že žalovaný bol vlastníkom hradného múru, ktorého zostatky po samodeštrukcii, ku ktorej došlo v roku XXX9, sa nachádzali na pozemku žalobcu, ani že stavebné práce na hradnom múre boli skončené dňom 3.3.2014. Vlastnícke právo žalobcu k pozemku parcelné č. XXXX o výmere XXX m², parcelné č. XXXX o výmere XXX m² a parcelné č. XXXX/X o výmere XX m², je preukázané listami vlastníctva, keď nebolo taktiež sporné, že žalobca bol vlastníkom tohto pozemku aj v období od 26.2.2013 do 3.3.2014. Žalobca ako vlastník predmetného pozemku má právo požívať plody z pozemku získané, vrátane civilných plodov, t.j. aj vrátane prijímania odplaty za užívanie tohto pozemku treťou osobou na základe zmluvy v prípade, ak došlo k bezzmluvnému užívaniu tohto pozemku, tzn. k užívaniu pozemku bez právneho dôvodu, má žalobca právo na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie týchto pozemkov ako osoba, na úkor ktorej sa bezdôvodné obohatenie získalo. Keďže

užívanie pozemku bez právneho dôvodu nie je dobre možné vydať, je povinnosť toho, kto sa bezdôvodné obohatil, vydať bezdôvodné obohatenie v peniazoch. Poukázal na skutočnosť, že samotná rozloha užívaného pozemku v období od 26.2.2013 do 3.3.2014 bola sporná, žalovaný namietal neužívanie celej plochy a užívanie časti plochy samotným žalobcom. Bolo vecou žalobcu, aby preukázal užívanie pozemku žalovaným v rozsahu ako tvrdil, t.j. v rozsahu XXX m². Žalobca dôkaz, z ktorého by sa dalo jednoznačne určiť užívanie žalovaným v rozsahu XXX m², neprodukoval, a tak mal preukázané užívanie pozemku v rozsahu stanoveným znaleckým posudkom č. XXX/XXXX znalca X.. K. K. zo dňa 15.8.2012, o výmere 348,84 m². V súvislosti s užívanou plochou považoval za nadbytočné úvahy žalobcu i žalovaného o tom, ako sa dal zhotovovať dom žalobcu, či paralelne popri zhotovovaní hradného múru, či z pozemku žalobcu, iného jeho pozemku alebo bez užívania pozemku žalobcu. Rozhodné bolo či došlo k užívanou pozemku žalobcu žalovaným a aký bol rozsah jeho užívania a nie hypotetické užívanie. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal z vyššie uvedeného znaleckého posudku, ktorým bola určená výška bezdôvodného obohatenia za jeden meter štvorcový podľa stavu ku dňu 13.8.2012 vo výške 10,112 €/m²/rok. Vzhľadom na preukázaný rozsah užívaného pozemku žalovaným a výšku hodnoty užívania v predmetnej dobe potom zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 3.575,79 € (10,112 × 348,84 + 10,112 × 348,84 × 5/365). Ďalej prvoinštančný súd dôvodil, že súčasne skúmal, či vymedzený skutkový stav je možné posúdiť ako základ pre ďalší nárok, pretože je viazaný skutkovým vymedzením žaloby, požadovaným petitom, ale nie právnym posúdením. Dospel k záveru, že zo skutkového vymedzenia žaloby nie je možné posúdiť zostatok predmetu nároku, ktorý má základ v skutočnostiach uvedených v žalobe napriek tomu, že nebolo síce preukázané užívanie celého rozsahu pozemku (všetky parcely spolu 642 m²), keď zo spisu je zrejmé, že zostávajúcu výmeru nemohol žalobca užívať v dôsledku správania sa žalovaného. Nešlo tak o bezdôvodné obohatenie, keďže toto sa má vydať iba za to, čo žalovaný bez právneho dôvodu získal a nie za to, o čo sa majetok žalobcu nezväčšil pri riadnom behu udalostí alebo o čo sa majetok žalobcu zmenšil v dôsledku konania žalovaného, z dôvodu ktorého žalobu v zostávajúcej časti, t.j. v sume 3.024,21 € s príslušenstvom zamietol.

3.2. Žalovanému uložil aj sankciu v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 3.575,79 € od 19.7.2015 do zaplatenia a v časti presahujúcej priznaný úrok z omeškania žalobu zamietol. Uviedol, že pokiaľ ide o úrok z omeškania zákon neuvádza, kedy je povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie splatná, preto je táto povinnosť splatná na výzvu. V konaní nemal za preukázané vykonanie výzvy na zaplatenie žalovanej sumy po dobe jej skončenia, a tak posúdil ako výzvu samotnú žalobu, ktorá bola doručená žalovanému dňa 17.7.2015. Žalovaný bol povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho na plnenie veriteľ požiadal, t.j. dňa 18.7.2015. K výške úrokov z omeškania dôvodil, že je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, pričom ku dňu 19.7.2015 bola vo výške 0,05 % p.a. a úrok z omeškania je po pripočítaní 8 (pravdepodobne 5, poznámka odvolacieho súdu) percentuálnych bodov vo výške 5,05 % p.a.

3.3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 2 C.s.p. a čiastočne úspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože bol v spore proti žalovanému úspešný iba vo výške 54,18 %.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku II., ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti o zaplatenie sumy 3.024,21 € s príslušenstvom a vo výroku III., ktorým nepriznal žiadnej strane sporu právo na náhradu trov konania, podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Vytkol súdu prvej inštancie, že napadnutý rozsudok je vo výroku II. týkajúci sa úrokov z omeškania nesprávny a úroku z omeškania od 25.2.2013 do 18.7.2015 nevykonateľný, pretože nie je uvedená jeho výška, ktorú mu nepriznal. Namietol, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, nakoľko niektoré skutkové okolnosti sú v ňom uvedené dvakrát, vždy v inom význame, rozsudok pôsobí chaoticky a nezrozumiteľne, pravdepodobne bol písaný narýchlo, pričom je odôvodnený veľmi málo, t.j. stroho. Poukázal na to, že medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania patrí právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Uviedol, že žalobu podal z dôvodu, že hradné múry spadli na pozemky, ktoré vlastní, tieto sa znehodnotili, keďže ich nemohol užívať od 25.12.XXX9 do 3.3.2014 a nemohol si na nich stavať svoj rodinný dom podľa stavebného povolenia,

ani ich užívať na iný hospodársky účel. Prvoinštančný súd v napadnutom rozhodnutí neuviedol všetky dôkazy, ktoré boli vykonané v rámci konania, a úplne opomenul, že na poslednom pojednávaní (dňa 5.12.2016) predložil súdu ďalšie fotografie o stave stavebných prác. Práve pre tieto fotografie neobstojí tvrdenie súdu prvej inštancie uvedené v napadnutom rozsudku, že neprodukoval žiaden dôkaz, z ktorého by sa dalo jednoznačne určiť užívanie nehnuteľnosti žalovaným v rozsahu 642 m². Užívanie uvedenej plochy žalovaným, okrem fotografií, preukázal svedeckými výpoveďami Ing. C. a X.. J., aj zápismi z kontrolných dní, ktoré predložil žalovaný, ktorý sa počas konania zaoberal iba jedinou argumentáciou v rámci svojej obrany, a to že premiestnil padnuté hradby tak, aby sa mohli stavať z náprotivnej strany. Túto argumentáciu žalovaného vyvrátila jeho vlastná zamestnankyňa X.. J., ktorá sama vo svojej výpovedi tvrdila, že neplánovali premiestniť padnutý múr a že si boli vedomí (žalovaný), že zhotovujú múr cez súkromný pozemok. Jeho pozemok bol celý zaprataný v dôsledku stavebnej činnosti žalovaného, a tak nemôže byť polemika o tom, čo je pre bezdôvodné obohatenie podstatné pri užívaní bez právneho dôvodu. Svedkyňa X.. C. uviedla, že počas rekonštrukcie sa na jeho pozemku dom stavať nedal, pre samotnú rekonštrukciu bolo potrebných minimálne 5 m na jednu stranu a 5 m na druhú stranu. Pri dĺžke hradného múru 22 m na jeho pozemku to potom predstavuje priestor 220 m². Ak k tomu pripočíta výmeru pozemku 348 m², na ktorej boli spadnuté kamene a prístupovú komunikáciu 60 m², dostane výmeru 628 m², pričom žiada náhradu za 642 m². Uvedená svedkyňa ešte uviedla, že hradný múr sa nedá stavať fúrikom, čím vyvrátila tvrdenie žalovaného, že mu stačil jednoduchý prístup na stavbu tohto múru. Aj keď kamene zo spadnutého hradného múru nezaberali celú plochu jeho pozemkov, ostatná časť pozemku bola využívaná počas rekonštrukcie a opravy žalovaným na uskladnenie potrebných mechanizmov, bagrov, maringotky, plechovej budy, chodievali tam aj nákladné autá s materiálom, ako aj robotníci. Nesúhlasil preto s polovičatým riešením prvoinštančného súdu, ktorý mu priznal náhradu iba za časť pozemku, na ktorom ležali mestské hradby, keď si súd neuvedomil, že znalecký posudok bol vypracovaný dňa 13.8.2012, kedy boli hradby v inom rozpoložení, tieto sa neustále prekladali, čo verifikoval fotografiami. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4 Co 308/2013-151, v ktorom je konštatované, že ak by ako žalobca požiadal o náhradu za celý pozemok, tak by mu súd vyhovel, pričom týmto názorom sa riadil aj Okresný súd Pezinok v konaní vedenom pod sp.zn. 4 C 217/2012. Dodal, že v období od 26.2.2013 do 3.3.2014 boli stavebné práce intenzívnejšie, hradný múr sa staval druhýkrát, pretože po prvom raze ho stavebná firma sama zbúrala, takže po dobu žalovaného obdobia v dĺžke viac ako jeden rok bol jeho pozemok nepoužiteľný. K úrokom z omeškania uviedol, že žalovaného výzvou zo dňa 21.3.2011 vyzýval na odstránenie časti zrúteného múru a žiadal o vydanie bezdôvodného obohatenia, čo uviedol aj v žalobe a výzvu ako dôkaz k nej predložil. Nestotožnil sa preto s názorom súdu prvej inštancie uvedeným v napadnutom rozsudku, že nevyzval žalovaného osobitnou výzvou s poukazom na § 563 Občianskeho zákonníka. Žalovaný aj v predchádzajúcich konaniach vedených na Okresnom súde Pezinok (sp.zn. 9 C 193/2011, sp.zn. 4 C 217/2012) mal vedomosť o tom, že je povinný plniť a dokonca mu navrhol uzavrieť nájomnú zmluvu, na ktorej obsahu sa však nedohodli. Má za to, že úrok z omeškania mal byť určený ku dňu 4.3.2014, keď žalovaného vyzval na posledný pokus o zmier už dňa 21.3.2011 a v tomto období bola platná výška úroku z omeškania 5,75 %. Záverom poukázal na nezákonný zásah do spravodlivosti v tomto konaní, keď po predposlednom pojednávaní konanom dňa 5.12.2016 mu koncipient právneho zástupcu žalovaného na chodbe povedal, že podali sťažnosť na sudcu, a preto sa u neho vykonáva kontrola. Kontrolór bol aj v miestnosti na konci pojednávania v uvedený deň a zrejme z dôvodu kontroly bolo rozhodnuté úplne v rozpore s doterajšími rozhodnutiami súdov vo veciach vedených na Okresnom súde Pezinok pod vyššie uvedenými spisovými značkami. V doplnení odvolania dodal, že súd prvej inštancie si vôbec nepripojil spis Okresného súdu Pezinok sp.zn. 4 C 217/2012, aj napriek tomu, že uvádzal na pojednávaniach, že vyčká na rozhodnutie krajského súdu v tejto veci, aby mohol posúdiť, či mu bude priznaná náhrada za celý pozemok alebo iba časť. Tým, že prvoinštančný súd rozhodol vo veci napadnutým rozsudkom, aj napriek tomu, že Krajský súd v Bratislave v totožnej veci rozsudkom zo dňa 7.11.2016, č.k. 6 Co 319/2015-196, zaujal záväzný právny názor, vydal nezákonné rozhodnutie. Odvolaciemu súdu preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Proti tomuto rozsudku vo výroku I., ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.575,79 € s príslušenstvom a vo výroku III., ktorým nepriznal žiadnej strane právo na náhradu trov konania, podal včas odvolanie žalovaný dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, e/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností). Uviedol, že predložil listinné dôkazy, z ktorých vyplynulo, že už v roku 2011 navrhol písomne žalobcovi a aj ho požiadal o poskytnutie súčinnosti pri vypratávaní jeho pozemkov, čo žalobca odmietol a trval na ďalšom uskladnení

a ponechaní zrútených častí mestských hradieb na pozemkoch za účelom rekonštrukcie hradného múru. Toto uskladnenie ale žiadnym finančným plnením nepodmienil. Nie jeho vinou boli zrútené hradby uskladnené na pozemkoch v období, za ktoré sa žalobca v tomto konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia. Mal v úmysle a aj chcel zrútené hrady preskladniť na vlastný pozemok, ale samotný žalobca s tým nesúhlasil. Medzi ním a žalobcom došlo na základe vzájomnej komunikácie a osobného stretnutia dňa 11.4.2011 k uzavretiu dohody ohľadne ďalšieho postupu pri rekonštrukcii mestských hradieb tak, že ich nepremiestni, ale ich opätovne použije na rekonštrukciu hradného múru. Ak teda žalobca trval na uskladnení zrútených hradieb na svojom pozemku, nemôže byť jeho konanie považované za bezdôvodné obohatenie. Ak sa však napriek uvedenému žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia, je to v rozpore s dobrými mravmi. Prvoinštančný súd vôbec nevzal do úvahy uvedené skutočnosti a bez ďalšieho skúmania skonštatoval vznik bezdôvodného obohatenia na jeho strane. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 27.1.XXX6, sp.zn. 26 Cdo 983/XXX5. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberal ani rozporom konania žalobcu s dobrými mravmi, na čo poukazoval. Javí sa zarážajúce, keď žalobca na jednej strane argumentuje tým, že užívaním pozemkov žalovaným nemohol začať s realizáciou stavby rodinného domu, ale na strane druhej na jeho jasnú ponuku, keď sám chcel na vlastné náklady zrútené hradby odstrániť, odpovedal žalobca odmietavo a vyhýbavo, navrhol v konečnom dôsledku predĺženie lehoty na rekonštrukciu. Ak by žalobca s jeho ponukou na preskladnenie zrútených hradieb súhlasil, mohol od apríla 2011 pozemky užívať a predmet konania by tak odpadol. Ak teda žalobca odmietol uvedenú možnosť, je jeho konanie v rozpore s dobrými mravmi a takému konaniu sa nemôže poskytnúť právna ochrana, s čím sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal, a preto je nepreskúmateľné. Rozporom inštitútu bezdôvodného obohatenia s dobrými mravmi sa vo svojich rozhodnutiach zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky a poukázal na jeho uznesenie zo dňa 27.1.2016, sp.zn. 8 Cdo 439/2014. Nesúhlas žalobcu s preskladnením zrútených hradieb je pritom jediným dôvodom údajného vzniku bezdôvodného obohatenia. K odvolaniu vo výroku o trovách konania uviedol, že nakoľko sa domáha zmeny napadnutého rozhodnutia tak, aby bola žaloba zamietnutá, bude takéto rozhodnutie znamenať aj zmenu pomeru úspechu jednotlivých strán sporu. Ak by odvolací súd jeho odvolaniu vo veci samej vyhovel, mal by nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmeniť a žalobu v tejto časti zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania v celom rozsahu, alebo rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu na jeho úkor, pričom takýto záver bol prijatý aj v konaní vedenom pod sp.zn. 4 C 217/2012. Tvrdenia žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci považuje za účelové. Listinné dôkazy, na ktoré sa žalovaný odvoláva, ktoré majú podľa neho preukazovať, že nebol ochotný podať súčinnosť pri vypratávaní svojho pozemku, podľa neho nič také nepreukazujú. V liste zo dňa 8.4.2011 nevyhlásil svoju spoluprácu so žalovaným pri odstraňovaní a premiestňovaní spadnutých hradieb, pričom oznámil termín osobného stretnutia, na ktorom malo prísť k obojstrannej dohode, ku ktorej aj prišlo, keď žalovaný na odvoze spadnutých hradieb netrval, čo potvrdila aj svedkyňa Ing. J., ktorá uviedla, že neplánovali spadnutý múr premiestniť. Bolo v jeho záujme, aby sa múr čo najskôr opravil, aby už mohol svoj pozemok nerušene užívať a začať stavať svoj rodinný dom a bolo v záujme žalovaného, aby čo najskôr hradný múr zrekonštruoval a nevyužíval jeho pozemky. Žalovaného listom zo dňa 21.3.2011 už informoval, že za užívanie svojich pozemkov požaduje bezdôvodné obohatenie. Nikdy netrval na uskladnení spadnutých hradných múrov na svojom pozemku, chcel poskytnúť súčinnosť v tom smere, že nebolo potrebné kamene odvážať na iný pozemok, čo by bolo finančne náročné a pri rekonštrukcii ich zasa priviesť na jeho pozemok. Preto považuje tvrdenia žalovaného, že odoprel súčinnosť pri prevoze, za nepreukázané. Považuje za absolútne absurdné aj tvrdenie žalovaného, že medzi ním a žalovaným došlo k dohode, že náhradou za užívanie jeho pozemku mala byť rekonštrukcia hradného múru. K žiadnemu inému záväzkovému vzťahu medzi nimi, ktorý by podmieňoval aplikáciu rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý žalovaný uviedol vo svojom odvolaní, nedošlo, ide o judikát z Českej republiky, ktorý nie je pre naše súdy záväzný. Na rekonštrukcii hradného múru mal v prvom rade záujem žalovaný aj preto, že vedel, že žiada za užívanie svojich pozemkov vydanie bezdôvodného obohatenia. Svoje konanie nepovažuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Rozpor, na ktorý žalovaný v odvolaní poukazuje, vznikol len preto, že žalovaný povytŕhával vety z kontextu a vyložil si ich samostatne. Ak by si prečítal jeho list zo dňa 8.4.2011 zistil by, že uviedol, že ak k dohode nedôjde, bude realizovať stavbu svojho rodinného domu a jemu bude účtovať bezdôvodné obohatenie za obmedzenie vlastníckeho práva. Nikdy medzi ním a žalovaným neprišlo k dohode, na základe ktorej by umožnil žalovanému bezodplatne uskladniť zrútenú časť mestských

hradieb na svojich pozemkoch, žalovaný sa zaviazal vykonať rekonštrukciu mestských hradieb a predísť tak prípadným budúcim zásahom do jeho vlastníckeho práva. Je to umelo vykonštruované tvrdenie, v rozpore s dohodami, ktoré medzi nimi boli. Záverom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7.11.2016, č.k. 6 Co 319/2015-196, ktorý pri totožnom skutkovom stave pri žalobe za iné obdobie, mu priznal náhradu za celú výmeru jeho pozemkov, pričom prvoinštančný súd si ho nepriložil k rozhodovaniu, hoci naň po celé konanie čakal.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že nesúhlasí s jeho tvrdeniami uvedenými v jeho odvolaní. Žalobca nepredložil ani jeden relevantný dôkaz, z ktorého by bolo možné bez akýchkoľvek pochybností určiť rozsah zabratej výmery, pričom jediným relevantným dôkazom je znalecký posudok vypracovaný znalcom Ing. K. K., ktorý síce nebol vyhotovený pre toto súdne konanie, ale poukazuje naň aj sám žalobca. Z fotografií, ktoré založil žalobca a na ktoré sa odvoláva, nevyplýva aká veľkosť výmery pozemkov bola zabratá, stavebný materiál v koho vlastníctve je na fotografiách zachytený a najmä v akom časovom období fotografie boli vyhotovené. K námietke žalobcu v odvolaní, že súd prvej inštancie sa k jeho dôkazu (predloženým fotografiám) nevyjadril dodal, že súdy nie sú povinné vyjadrovať sa ku všetkým dôkazným prostriedkom predloženým v konaní, iba k tým, ktoré majú pre rozhodnutie podstatný význam. Nakoľko prvoinštančný súd zrejme fotografie žalobcu nepovažoval za dôležitý dôkazný prostriedok, z ktorého by bolo možné bez ďalšieho určiť rozsah zabratej výmery v rozhodnom čase, osobitne sa k tomuto dôkazu nevyjadroval. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu, že mu znemožnil začať s výstavbou rodinného domu, pretože preukázal listinnými dôkazmi, že pozemky žalobcu mohli byť vypratane už v roku 2011 s poukazom na list zo dňa 8.4.2011, ktorým vyzval žalobcu na poskytnutie súčinnosti pri vypratávaní zrútených hradieb, ktorú však žalobca odmietol a sám trval na predĺžení lehoty na rekonštrukciu hradieb. Zdôraznil, že mal v úmysle a chcel zrútené hradby preskladiť na vlastný pozemok, s čím žalobca nesúhlasil, keď si uskladnenie hradieb žiadnym spôsobom finančne nepodmienil. Zopakoval, že konanie žalobcu, ktorým sa domáha zaplata náhrady za užívanie pozemkov, považuje v rozpore s dobrými mravmi, keďže samotný žalobca nesúhlasil s odsunom zrútených hradieb z predmetných pozemkov. Ďalej uviedol, že svedkyne X. C. a X. J. v rámci svojich výpovedí žiadnym spôsobom nepodporili tvrdenie žalobcu o tom, že zabral celú výmeru žalobcových pozemkov. Počas konania na súde prvej inštancie bolo preukázané, že v období, v ktorom mal údajne užívať celú výmeru žalobcových pozemkov, využíval prinajmenšom časť týchto pozemkov samotný žalobca, čo je v zjavnom rozpore s tvrdením žalobcu, že celá výmera pozemkov bola užívaná ním. Poukázal na Zápis z preberacieho konania stavby „Oprava časti mestského opevnenia v K., K. ul. XX-XX“ konaného dňa 3.3.2014 o 13.00 hod., v ktorom je uvedené, že lomový kameň a tehla, ktorá sa nachádza na pozemku, je majiteľa pozemku, pričom tento zápis podpísal žalobca. Z uvedeného je zrejme, že v období, za ktoré žalobca požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia, sa na jeho pozemku nachádzal stavebný materiál asi zo žalobcom zbúraného domu, ktorého výlučným vlastníkom bol žalobca, keď aj z fotografie zo dňa 3.3.2014, ktorú predložil žalobca, vyplýva, že na pozemku sa nachádza množstvo ďalšieho stavebného materiálu, ktorý musel byť vo vlastníctve žalobcu, pretože podľa protokolu mal byť pozemok už vyčistený. K rozhodnutiam Okresného súdu Pezinok, resp. Krajského súdu v Bratislave, v konaniach, v ktorých si žalobca uplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobia, ktoré predchádzali obdobiu, ktoré je predmetom tohto konania, argumentoval tým, že sám žalobca sa vyjadril tak, že veľkosť zabratej výmery jeho pozemkov sa menila, a tak nie je možné v tomto prípade aplikovať a vychádzať z predchádzajúcich rozhodnutí súdov, ktoré sa vzťahovali na iné časové obdobia. Zotrval na svojich tvrdeniach uvedených v odvolaní ako i na svojom odvolacom návrhu.

8. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu uviedol, že sa pridrižiava argumentácie uvedenej vo svojom odvolaní a tvrdenia žalovaného o tom, že nepredložil v konaní ani jeden relevantný dôkaz, z ktorého by bolo možné bez akýchkoľvek pochybností určiť rozsah zabratej výmery žalovaným považuje za účelové a klamlivé. Svoje tvrdenia o zabratej výmery podložil jednak fotografiami, zápsmi z kontrolných dní a svedeckými výpoveďami svedkýň X. J. a X. C.. Tvrdenie žalovaného, že mal odmietnuť súčinnosť pri vypratávaní zrútených hradieb s neustálym poukazovaním na list zo dňa 8.4.2011 považuje za absurdné, rovnako aj, že uskladnenie nepodmienil žiadnymi finančnými podmienkami, pretože vo výzve zo dňa 21.3.2011 vyzval žalovaného na písomné vyjadrenie k bezdôvodnému obohateniu, ktoré od neho požaduje v zmysle všeobecne záväzného nariadenia č. 4/XXX9. Žalovaný vytrhol z kontextu jeho vyjadrenie, že zrútené mestské hradby nezaberali celú výmeru jeho pozemkov, pretože to ďalej pokračuje tým, že ostatná plocha pozemku bola počas rekonštrukcie a opráv na hradnom múre využívaná žalovaným na uskladnenie potrebných mechanizmov, bagrov,

maringotky, plechovej búdy a že tam chodili nákladné autá s materiálom. Žiadnym spôsobom nespochybnil skutočnosť, že žalovaný využíval celú výmeru jeho pozemkov. Poukázal na Zápis z preberacieho konania zo dňa 3.3.2014, z ktorého jasne vyplýva, že odvoz betónových skruží v počte 3 ks zabezpečí investor, unimobunku užíval žalovaný (štyri roky, prezliekali sa v nej jeho zamestnanci) a ostatné hnutelné veci nachádzajúce sa na jeho pozemku slúžili žalovanému. Zotrval na svojom odvolaní a odvolacom návrhu.

9. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho vyjadreniu k odvolaniu žalobcu uviedol, že dôkaz - fotografie, na ktoré žalobca poukazuje, boli do súdneho spisu založené na poslednom pojednávaní, nie je z nich možné zistiť dátum ich vyhotovenia, a tak zdokladovať rozsah zabratia pozemkov v konkrétnom období. Odo dňa vyhotovenia znaleckého posudku č. 119/2012 zo dňa 15.8.2012 sa výmera zabratej plochy značne menila a zabratý rozsah výmery pozemkov v období, ktoré je predmetom tohto konania, žalobca relevantne nepreukázal. Navyše v konaní bolo preukázané, že po celý čas rekonštrukcie hradného múru sa na pozemkoch žalobcu nachádzali veci, ktoré patrili práve do jeho osobného vlastníctva. Žalobca počas celého obdobia konal účelovo a zamlčoval pred ním dôležité fakty týkajúce sa plánovanej výstavby jeho rodinného domu.

10. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k vyjadreniu žalobcu k jeho vyjadreniu k odvolaniu žalobcu, zotrval na všetkých skutočnostiach uvedených vo svojich predchádzajúcich vyjadreniach a nestotožnil sa s tvrdeniami žalovaného uvedenými v jeho vyjadrení. Má za to, že relevantnými dôkazmi dostatočne preukázal rozsah zabratej výmery celého pozemku, pričom poukázal na časť zápisnice z pojednávania konaného dňa 2.11.2016, a to výpoveď X.. V. C. a X.. U. J.. Nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného, že účelovo a zámerne po celý čas zamlčoval dôležité fakty o plánovanej výstavbe svojho rodinného domu, pretože o jeho úmysle stavať rodinný dom na predmetnom pozemku žalovaný vedel, keď mu sám vydal stavebné povolenie.

11. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. I, ods. 2, § 379, § 380 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p., ktorým bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený Občiansky súdny poriadok (zákon č. 99/1963 Zb.); O.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nemožno potvrdiť ani zmeniť.

12. V posudzovanej veci sa žalobca domáha zaplatenia žalovanej sumy titulom vydania bezdôvodného obohatenia, pretože žalovaný v období od 26.2.2013 do 3.3.2014 neoprávnene užíval jeho nehnuteľnosť - pozemky parcelné č. 2794, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 489 m², parcelné č. 2768, zastavané plochy a nádvorie o výmere 121 m² a parcelné č. 2769/1, zastavané plochy a nádvorie o výmere 32 m², z dôvodu opravy mestského opevnenia - hradného múru, ktorý sa zrútil dňa 25.12.XXX9 na jeho pozemky, ktoré žalovaný vypratol až dňa 3.3.2014.

13. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacími námietkami žalobcu i žalovaného, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, pretože z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku je záver súdu prvej inštancie o tom, ako zhodnotil zákonné predpoklady pre vyhovieť žaloby sčasti a jej zamietnutie sčasti nejasným, z dôvodu ktorého nie je možné posúdiť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a je dôvodom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil obom stranám sporu, aby uskutočňovali im patriace procesné práva (konkrétne právo účinne sa brániť proti rozhodnutiu súdu) v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Rozsudok musí obsahovať odôvodnenie v súlade s citovaným ustanovením zákona, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie, je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vysporiada i so špecifickými námietkami strany sporu. V odôvodnení sa súd, rozhodujúci o uplatnenom nároku, musí vysporiadať so všetkými

rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súdne rozhodnutie musí preto obsahovať stručný a jasný výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku. Odôvodnenie má byť prostriedkom kontroly správnosti rozhodnutia nielen pre súd, ktorý ho vydal, ale aj pre súd, ktorý ho bude preskúmavať v dôsledku opravného prostriedku. Odvolací súd poznamenáva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument strany sporu, ale z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti, objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (nález ústavného súdu zo dňa 6.12.XXX7, č. II. ÚS 76/XXX7). Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú. Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd a čl.6 ods.1 Dohovoru je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pre stranu sporu, v ktorom bolo vydané nepreskúmateľné rozhodnutie, to znamená odňatie jej možnosti konať pred súdom, lebo jej neumožňuje, ak s rozhodnutím nie je spokojná, efektívne využitie svojho procesného práva na napadnutie rozhodnutia súdu odvolaním, t.j. aby mohla odvolanie odôvodniť z hľadiska § 363, § 365 ods. 1 C.s.p., alebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, resp. obsahuje iba nedostatočné dôvody, v takom prípade sporová strana objektívne nemá ani možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia (postupu súdu), a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bola v odvolacom konaní úspešná. Preto ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné z dôvodu, že neobsahuje žiadne dôvody alebo obsahuje iba nedostatočné dôvody, prichádza do úvahy len zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a už nie je potrebné skúmať existenciu aj prípadných iných ďalších uplatnených odvolacích dôvodov. Odvolací súd dodáva, že porušením práva na spravodlivý proces sa rozumie aj postup súdu, ktorým znemožnil strane sporu realizáciu jej procesných práv, keď takýmto právom je i právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Povinnosti súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie korešponduje právo strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia.

14. Žalobca žiadal, aby mu žalovaný zaplatil žalovanú sumu za užívanie celej jeho nehnuteľnosti (642 m²), avšak prvoinštančný súd mu priznal finančnú náhradu iba za preukázaný rozsah užívaného pozemku žalovaným (348,84 m²) podľa znaleckého posudku č. 119/2012, vyhotoveného znalcom X.. K. K. dňa 15.8.2012, nakoľko nepredložil žiaden dôkaz, z ktorého by sa dalo jednoznačne určiť užívanie pozemkov žalovaným v rozsahu 642 m². Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o jeho žalobe neprihliadol na rozhodnutie Okresného súdu Pezinok zo dňa 22.1.2015, č.k. 4 C 217/2012-145, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 11.324,88 € s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia za celú výmeru pozemku v jeho vlastníctve (642 m²), keď žiadal o vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 26.5.2011 do 25.2.2013 na rovnakom skutkovom a právnom základe ako v danej veci. Uvedené rozhodnutie Okresného súdu Pezinok bolo rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7.11.2016, č.k. 6 Co 319/2015-196, potvrdené v napadnutej časti a vo výroku o trovách konania prvoinštančného konania bol rozsudok zrušený a vrátený na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Krajský súd v Bratislave v uvedenom rozhodnutí vyslovil právny názor, že žalobcovi patrí náhrada za užívanie jeho pozemkov žalovaným v celom rozsahu, nie iba za časť, na ktorej sa nachádza zrušený hradný múr, keďže nebolo podstatné, na akej časti pozemku žalobcu sa nachádzajú zrušené hradby mestského opevnenia, ale predovšetkým to, že žalovaný pozemky žalobcu užíval takým spôsobom, že mu znemožnil akékoľvek užívanie (čo i len časti) jeho pozemkov na stanovený účel. Súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 21.3.2016 uviedol, že si pripojí spisy Okresného súdu Pezinok sp.zn. 4 C 217/2012 a sp.zn. 9 C 193/2011 (č.l. 82 spisu), následne zistil, že spis sp.zn. 9 C 193/2011 bol vyžiadaný z archívu a že spis sp.zn. 4 C 217/2012 sa nachádza od 29.9.2015 na Krajskom súde v Bratislave (č.l. 83 spisu), pričom opätovne na pojednávaní konanom dňa 18.7.2016 uviedol, že si pripojí uvedené spisy (č.l. 90 spisu), ale skonštatoval, že spis sp.zn. 4 C 217/2012 sa nachádza na Krajskom súde v Bratislave a je k nemu pripojený aj spis sp.zn. 9 C 193/2011 (č.l. 91 spisu). Na pojednávaní konanom dňa 5.12.2016 prvoinštančný súd

oboznámil iba rozsudok Okresného súdu Pezinok sp.zn. 9 C 193/2011 (v tomto konaní bola žalobcovi priznaná peňažná suma titulom vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie časti jeho pozemkov žalovaným, na ktorých sa nachádzal zrútený hradný múr), ale neuviedol, že spis sp.zn. 4 C 217/2012 sa nachádza na Krajskom súde v Bratislave, ani nezisťoval, či už bolo odvolacím súdom vo veci rozhodnuté. Odvolací súd dodáva, že Krajský súd rozhodol (dňa 7.11.2016) o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Pezinok vo veci vedenej pod sp.zn. 4 C 217/2012 a vyslovil v ňom svoj právny názor.

15. Odvolací súd ďalej uvádza, že v odôvodnení napadnutého rozsudku nie sú uvedené úvahy súdu prvej inštancie, ktorými sa pri hodnotení dôkazov riadil. Úplne absentuje posúdenie a náležité zhodnotenie skutkového stavu podľa zákonných ustanovení, ktoré použil. Na to, aby súd mohol o veci rozhodnúť, musí najskôr zistiť skutkový stav, tento zistí predovšetkým prostredníctvom vykonávaných dôkazov (§ 215 ods. 1, ods. 2 C.s.p.) a následne cez ich hodnotenie podľa svojej úvahy, jednotlivo, aj v ich vzájomných súvislostiach (§ 191 ods. 1 C.s.p.). Hodnotením dôkazov sa rozumie myšlienková činnosť súdu, ktorou je vykonaným dôkazom prisudzovaná hodnota vážnosti (dôležitosti) a súd určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či o ne môže oprieť svoje skutkové zistenia v konaní, avšak z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nie je možné zistiť, ktorá úvaha vôbec súd prvej inštancie viedla k záveru o vyhovení žaloby v časti a o jej zamietnutí v časti, keď ani neuviedol z akého dôvodu nevykonal dôkaz v konaní, a to oboznámenie spisu Okresného súdu Pezinok sp.zn. 4 C 217/2012. Podľa § 191 ods. 1 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. V procese sa dokazuje súdu pravdivosť tvrdenia o takých skutočnostiach, o ktorých sa súd dozvedá z prednesov strán sporu, z vykonaného dokazovania, ako i inými možnými spôsobmi, pričom zákon sporovým stranám ukladá povinnosť objasniť všetky potrebné skutočnosti a označiť k nim potrebné dôkazné prostriedky (ide o povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú). V prípade, ak žalovaný obranou uplatňuje nejaký nárok alebo námietky, ktoré činia žalobcu právne nedôvodnou, dostáva sa žalovaný do rovnakej pozície ako žalobca (reus excipiendo fit actor) a má povinnosť tvrdenia i dôkaznú a v tomto rozsahu i dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno totiž pojmovovo môže zaťažovať iba toho, koho môže postihnúť nepriaznivý dôsledok za to, že určité rozhodné tvrdenie nebolo dokázané. Všeobecný súd je pri hodnotení dôkazov viazaný skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom, keďže zásada voľného hodnotenia dôkazov je limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. Odvolací súd zdôrazňuje, že významnú úlohu v procese hodnotenia dôkazov zohráva vnútorné presvedčenie súdu. Toto presvedčenie nemá predstavovať svojvôľu a nezodpovednosť súdu, ale naopak, malo by sa vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však má svoje limity. Jej kontrola sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 220 ods. 2 C.s.p. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia citoval iba ustanovenia týkajúce sa bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 2, § 456, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ale vôbec sa nevysporiadal s tvrdeniami žalobcu, že mu patrí náhrada za užívanie celej nehnuteľnosti žalovaným, nie iba za časť, na ktorej sa nachádzal zrútený hradný múr, pretože na zvyšnej časti sa nachádzali rôzne mechanizmy, unimobunka žalovaného, že na nehnuteľnosti nemohol realizovať stavebné práce v zmysle stavebného povolenia zo dňa 27.11.XXX9 (č.l. 21 spisu), ani ju využívať iným spôsobom. Prvoinštančný súd neprihliadol ani na fotodokumentáciu predloženú žalobcom (č.l. 230 až 236), ktorou preukazoval, že žalovaný užíval celú jeho nehnuteľnosť v žalovanom období. Nevysporiadal sa ani s tvrdeniami svedkýň X.. J. a X.. C., ktoré uvádzali, čo sa nachádzalo na pozemkoch žalobcu, okrem spadnutého hradného múru, a z akého dôvodu nemohol žalobca realizovať stavbu svojho rodinného domu, pričom v napadnutom rozhodnutí odcitoval iba ich výpovede. Odvolací súd sa stotožnil aj s argumentáciou žalovaného uvedenú v jeho odvolaní, že prvoinštančný súd sa vôbec nezaoberal jeho tvrdením, že žalobca konal v rozpore s dobrými mravmi, keď mu neposkytol potrebnú súčinnosť pri odstraňovaní spadnutého hradného múru, o ktorú ho žiadal. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 127 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v ktorom sú upravené podmienky vstupu na susedný pozemok a povinnosť vlastníka takýto vstup strpieť, resp. umožniť. Odvolací súd dáva do pozornosti prvoinštančnému súdu, že predmetné konanie začalo za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, z dôvodu ktorého mohol súd prvej inštancie vykonať aj také dôkazy, ktoré strany sporu nenavrhli, a ktoré by boli potrebné pre zistenie skutočného stavu veci (§ 470 ods. 2 veta druhá C.s.p.).

16. Zo všetkých uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (v celom rozsahu) zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie (§ 389 ods. 1 písm. b/, c/ C.s.p. v spojení s § 380 ods. 2 C.s.p.). Súd prvej inštancie opätovne rozhodne o nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy a príslušenstva s prihliadnutím na právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7.11.2016, č.k. 6 Co 319/2015-196, s tým, že ak sa s týmto právnym názorom

nestotožní, musí uviesť dôvody, pre ktoré sa od už vysloveného právného názoru Krajského súdu v Bratislave v uvedenom konaní odklonil, riadne zistiť skutkový stav veci (§ 132 ods. 1, § 185 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.), doplniť dokazovanie ak táto potreba vyvstane, vykonané dôkazy vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 C.s.p., rozhodnúť v súlade s ustanovením § 215 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodiť záver, ktorý je nutné správne a dostatočne odôvodniť v súlade s vyššie uvedenými požiadavkami vyplývajúcimi z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. V neposlednom rade bude povinný vysporiadať sa aj so skutkovými tvrdeniami strán sporu pre vec podstatnými.

17. V novom rozhodnutí rozhodne opätovne o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie vrátane trov konania vzniknutých stranám v konaní pred odvolacím súdom (§ 396 ods. 1, ods. 3, § 255 a nasl. C.s.p.).

18. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/XX4 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).